
Van de redactie

Binnenkort zwaai ik af als geestelijk verzorger. Dat wil zeggen: ik ga mijn vak niet meer in het ziekenhuis beoefenen, maar ik ga terug de eerste lijn in. En daar heet ik dan niet meer geestelijk verzorger, maar wijkpredikant. Als je twee jaar geleden tegen mij gezegd had dat dit zou gebeuren, had ik je heel hartelijk uitgelachen. Ik was verknocht aan mijn ziekenhuis, had het daar uitstekend naar mijn zin en ik dacht er niet aan mij opnieuw aan een kerk te verbinden.

Dat ik deze stap nu wel zet, heeft met een aantal dingen te maken. Eerst is daar de financiële situatie van de geestelijke verzorging in mijn ziekenhuis. Bezuinigingen hebben hun tol geëist, de formatie is verkleind. Vervolgens is er de indruk mijn vak niet meer optimaal te kunnen uitoefenen na de bezuinigingen: zonder (afgeschafte) vieringen en alles wat daarin besloten ligt (zoals een inloopspreekuur en een nazorgpoli) kan ik niet goed functioneren. En tenslotte is daar, positief gezien, toch wel nog steeds de uitdaging geestelijke verzorging in de eerste lijn vorm te geven.

Op dit moment denk ik dat ik dat vormgeven van eerstelijns geestelijke verzorging het beste kan doen als wijkpredikant. Misschien denk ik daar over vier jaar weer anders over, maar het begin is veelbelovend. De kerkelijke gemeente staat positief ten opzichte van meer kerk voor de buurt worden, en ziet de dominee ook wel zitten als de buurtpastor: degene die de buurt kent en die de buurtwerkers kent (ook die van de zorg), die korte lijnen onderhoudt met huisartsen en andere hulpverleners. En de eerste huisarts heeft zich nota bene al gemeld met de vraag om een patiënt in een palliatieve setting te bezoeken.

Maar ik word dus weer wijkpredikant. En dat is wel even wennen, al is het alleen maar omdat ik niet goed weet wat ik nu op mijn visitekaartje moet zetten. Predikant? Geestelijk verzorger? Buurtpastor? Als mens met de eigen vakkennis ben ik niet anders geworden, maar als dominee of buurtpastor word ik wel anders benaderd dan als geestelijk verzorger.

En wat moet ik nu met mijn lidmaatschap van de VGVZ? Op de lijst met persoonlijke gegevens heb ik dapper ingevuld dat ik nu werkzaam ben in de eerste lijn. Het voelt nog wat onwennig – en of het helemaal recht doet aan de gedachten achter eerstelijns geestelijke verzorging? Ik houd praktijk in een kerkelijk centrum en ben niet vrij gevestigd, maar begeef me wel volop in die eerste lijn.

In alle onduidelijkheid is er echter één ding dat als verbindende factor voelt: dit tijdschrift, met al het boeiende materiaal dat het te bieden heeft. Zoals het interview met Theo Boer over euthanasie, of de tot nadenken stemmende column van Sjaak Körver over wat we nu eigenlijk doen als geestelijk verzorger: meer dan aanwezig zijn. Inspirerend voor geestelijk verzorgers die werkzaam zijn in zorginstellingen en daarbuiten!

Veel leesplezier gewenst namens de redactie,
Rianne Veenstra, hoofdredacteur

In de redactie heten we Gerline de Jong van harte welkom. Zij is vanaf dit nummer actief bij de redactie betrokken.